

HOLNAPY DÉNES MÁRTON O. PRAEM.

Gyászbeszéd Oláh János fölött

Kedves testvérek! Kedves Katalin!
Kedves gyászoló család!

A katolikus temetési szertartás nem a halálról, az elmúlásról, elvesztett értékekről, bármilyen különleges emberi erőfeszítésről, teljesítményről szól, hanem a feltámadásról, minden ember végtelen értékéről, és az életről. Az örök életről. Nemcsak az elhunyt, hanem mindannyiunk életéről, örök életéről! Arról az örök életről, amelynek még a kezdete sem egészen pontosan meghatározható, de amely biztosan nem ér véget a halállal.

Persze, még akkor is, ha az eszünkkel jól tudjuk ezt, az elmúlást, az Isten számára teljesen lényegtelen idő múlását, szereteteink, barátaink kilépését családjunktól, baráti közösségünkől szomorú szívvel fogadjuk. De emlékezzünk, hogy még Jézus is megsiratta barátját, Lázárt, pedig tudta, hogy nyomban feltámasztja.

Az evangélium szavai nem egyszerűen vigasztalást nyújtanak gyászukban az ittmaradottaknak, hanem azt a reménységet mutatják fel, amely nemcsak a temetés órájában, hanem a keresztény ember egész élete folyamán ki nem alvó reménye. Élők és holtak közös reménye. Örökségünk ez, mióta keresztségünkkel tartottak szüleink, keresztszüleink.

Nem ennek a földi életnek a szűk korlátai közé szorítva élünk, hanem az Isten végtelen világának távlatait birtokolva. Még a leghétköznapibb tevékenységeinket, örömeinket, megpróbáltatásainkat is új összefüggésekben éljük meg. Nem végtelen az öröm, mert az csak halvány képe az igazinak, az isteninek, de nem reménytelen a küzdelem, megpróbáltatás, háttérbe helyezettség, testi szenvedés sem, mert az csak árnyéka a tökéletes isteni jónak.

Szent Pál apostol ezt így tanítja (2. Kor 4, 17-18): „Pillanatnyi, könnyű szenvedésünk ugyanis a mennyei dicsőség túlradó, örök mértékét szerzi meg számunkra. Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra szegezzük tekintetünket. A látható ugyanis ideig tartó, a láthatatlan viszont örök.” A bölcs, Istenben bízó ember a láthatatlan világgal kötelezi el magát, hiszen

tudja, hogy a világ igen kis része látható csupán, és a látható dolgok káprázata sokszor inkább illúzió. Balga ragaszkodásunk a világ dolgaihoz hamis biztonságérzetet ad, mintha minden örökké tartana itt, a Földön. Mégis sokszor így próbáljuk berendezni a világot magunk körül. Szinte tudomást sem véve a láthatatlan örök értékekről.

A keresztény temetés megszokottságainkból kiközlentető tanúságtétel. A hit tanúságtétele a láthatatlan szellemi világ valóságáról, a transzcendens mindenekfölötti elsődlegességéről, Isten örök létéről és Krisztus feltámadásáról.

Hiszek a feltámadásban, hiszek az örök életben – hangzik az imádság a sírba helyezéskor. Krisztus feltámadásának eltitkolhatatlan és eltörölhetetlen valósága a láthatatlan világgal, a végtelennel, a végtelen Istennel erősíti meg minden temetéskor egyre erősebben – magunk is közeledve a sírhoz – kapcsolatlankat. Halhatatlanná lenni itt, a Földön: reménytelen emberi gondolat. Halhatatlanná lenni Krisztussal az Istenben – ez az örök élet.

Mit jelent ez számunkra? Útmutató Szent Pál apostolnak az antióchiai vitában mondott bölcsessége: (Gal. 2,20) „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.” Bár ez egy kijelentés, de önmagunk számára felszólításként értelmezhetjük. Úgy élünk, hogy Krisztus éljen bennünk. Az ő lelkületével, gesztusaival élünk ebben a világban. A temetésnek ez a fontos mondanivalója. Legyünk tökéletesebb Krisztus-hordozókká. Legyünk tudatosabb keresztények. A már oltárra emelt szentek példája segít bennünket. De a közöttünk élők és éltek jó példája is ösztönöz bennünket.

Így tekintek János emberi példájára is. Csak későn ismertem meg őt igazán, betegségében. A szenvedések türelemmel viselt betegágyán. Szendésében, a szentségek megerősítő kegyelmével felvértezett, életét és betegségét Krisztussal együtt hordozó, a láthatatlanokra fordított tekintetű embert. Ilyen lehetett ő egész életében.

Minden emlékezésünk hálaadás. Hálaadás, hogy közöttünk élt, jó példával. Hogy az ő életének megpróbáltatásai sem fordították el Istentől, hanem erősítették a szeretetét, jóságát, kitartását, becsületét. És magyarságát, amely írásaiból sugárzik az őt olvasókra.

Isten veled! Búcsúzunk most, de tudjuk, hogy ez a búcsúzás egy újbóli találkozás előkészítője. Találkozunk a feltámadottak között!

Amen.

Elhangzott a Farkasréti temetőben, 2016. augusztus 16-án